

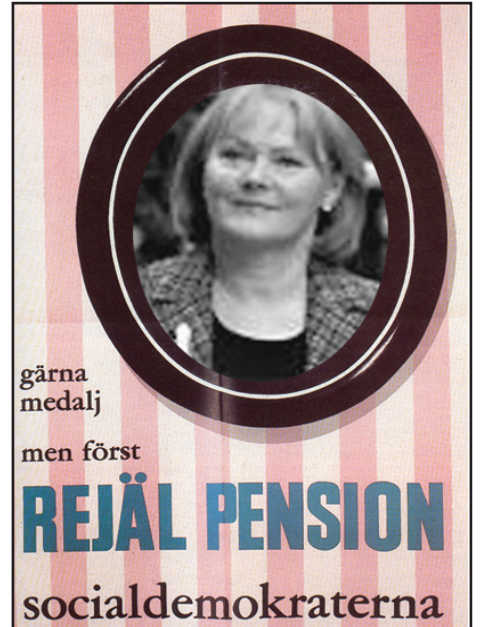
Sverige - en bananrepublik?

1957 vann s-linjen i ATP-omröstningen. Sedan dess har AP-fonderna länsats och pensionssystemet raserats.

Anitra Steen och den politiska adeln har dock sin trygghet fixad.

SIDAN 6

Valet och framtiden

Den nya adeln

SIDAN 10

Så gör man i Danmark

I SVIC nr 2/05 skrev vi om "Den politiska finnkampen" - en jämförelse mellan det svenska samhället och det finska.

I detta nummer jämför vi Sverige med Danmark.

SIDAN 5

Underkastelse?

SIDAN 3

Vad kostar det?

SIDAN 8

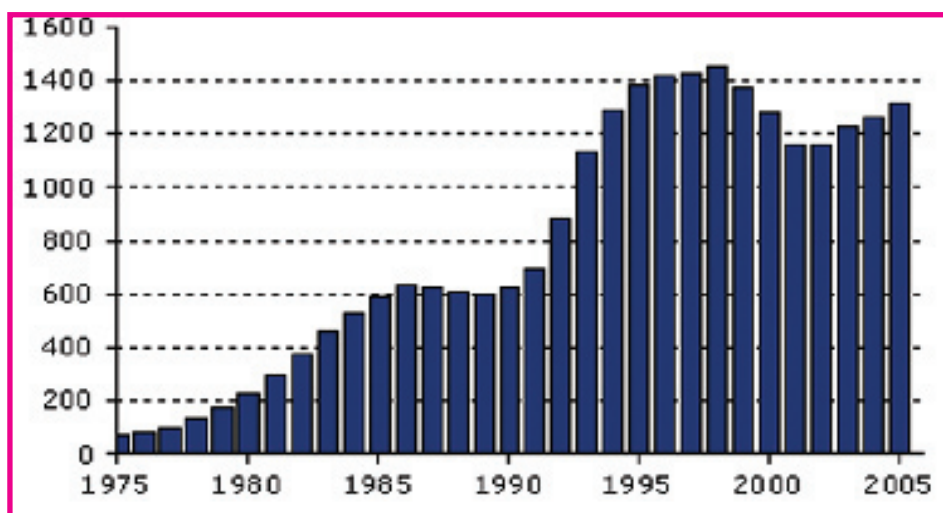
Av någon anledning går det alltid ekonomiskt bättre för Sverige just under valår. I år går det tydligen alldeles särskilt bra. Finansminister Per Nuder (s) är direkt lyrisk, och ger vallöften om kostnadskrävande reformer till de flesta viktiga väljargrupper.

Ett ämne som i det sammanhanget helt har tappats bort är **den svenska statsskulden**. Denna uppgick i våras till mer än 1.200 miljarder kronor.

1.200.000 miljoner!

Som framgår av diagrammet ovan minskade statsskulden något från 1998 till 2001, men har sedan dess åter stigit varje år.

STATSSKULDEN och FLÄSKBERGET

Detta kan jämföras med t ex Danmark, som nu till stor del betalats av sin statsskuld.

När ska Sverige betala av sin gigantiska statsskuld? Om det inte sker när det ekonomiskt går bättre än någonsin för Sverige - när ska det då ske?

Per Nuder föredrar att leverera valfläsk - så mycket att man kan tala om ett helt fläskberg.

Proteströsta!

YTTERBYSKOLAN i Kungälv har fått klarteck- en från Skolverket att låta elevernas åsikter påverka betygssättningen. Det talas om att kunna "tillämpa ett demokratiskt arbets- och beslutsätt".

Med en välvillig tolkning skulle detta kunna ses som en form av återinförande av betyg i uppförande och ordning. Ett uppenbart behov, med tanke på arbetssituationen i många skolor!

Men i diskussionen kring Ytterbyskolans planer har förekommit de vanliga pk-begreppen, om å ena sidan "tolerans" å andra sidan kamp mot "fördomar", "främlingsfientlighet" mm. "Svenskfientlighet" har inte nämnts som något problem. Det är alltså fråga om en ensidig historia: åtgärden riktar sig bara mot etniskt svenska elever.

ETT ANNAT EXEMPEL ges från Värmland, Stockholm och skolor runtom om i Sverige. Rektorer vägrar låta Sverigedemokraterna (SD) delta i skolpresentationer, tillsammans med de andra partierna. Orsak: SD intar en kritisk hållning till den förda invandringspolitiken.

I skolorna ska alltså bara en åsikt i denna fråga släppas fram. Samma hållning intas av statstelevisionen (den som kallar sig "Fri Television").

Funktionen av detta ställningstagande är inte bara att "skydda" eleverna respektive medborgarna från vad sverigedemokrater kan ha att säga. En viktigare funktion är att statuera exempel och skapa rättning i leden.

Genom att förknippa vissa politiska ståndpunkter med ett parti som peststämplat sänder man ett budskap till politiker inom andra partier var gränserna går för det tillåtna.

Samtidigt sänds ett budskap till eleverna: man behöver inte lyssna på dem som tycker anorlunda. Meningsmotståndare ska inte mötas med fakta och argument. I förlängningen av detta synsätt blir det OK att låta våldet avgöra vem som "har rätt".

ETT TREDJE EXEMPEL utgörs av de många fall då lärare, medlemmar i SD, drabbas av repressalier eller direkt yrkesförbud.

I maj 2006 aktualiseras ett nytt fall, på Höglandsskolan i Stockholm. Det hade uppdagats att en lärare i samhällskunskap var sverigedemokrat. Ingen hade någon kritik mot lärarens sätt att sköta sin undervisning, ingen påstod något annat än att han höll sina personliga politiska uppfattningar utanför skolan.

I TV krävde en elev ändå yrkesförbud mot läraren, han skulle inte få fortsätta arbeta på skolan. Redan vetskaper att han bar på åsikten att invandringen till Sverige bör minskas ansågs oacceptabelt.

Det är inget fel på de uttalade målsättningarna för den svenska skolan. Mål om att skapa självständiga och demokratiskt sinnade individer, medborgare som tänker kritiskt samtidigt som de kan visa tolerans mot oliktänkande. Problemet är att så många rektorer i praktiken arbetar för raka motsatsen.

SOM VÄLJARE HAR DU en möjlighet att ge uttryck för din protest mot vad som pågår i våra skolor.

Ledare:

Politiskt Alternativ

I riksdagen sitter sju partier, men finns där en opposition?

Erbjuder något enda av dessa partier ett alternativ till den förda regeringspolitiken?

Den socialdemokratiska politiken har inneburit:

1. urholkad demokrati, genom strypt yttrandefrihet och apatiska medborgare

2. högt skattetryck, inte minst för låginkomsttagare

3. små skillnader mellan inkomster genom eget arbete och inkomster genom bidrag

4. utbrett bidragsberoende, många i yrkesaktiv ålder utanför arbetsmarknaden

5. sjukvård med allvarliga brister

6. ineffektiv skola, som dåligt förmedlar kunskaper och normer

7. äldreomsorg som inte ger trygghet

8. misslyckad brottsbekämpning och ökande våldsbrottslighet

9. långtgående byråkratisering, slöseri med offentliga medel

10. stor invandring, av personer utan de värderingar som en gång gjorde Sverige till en demokrati och en välfärdsstat.

Det finns också en annan viktig faktor. Ända sedan 1932 har socialdemokraterna i stort sett oavbrutet innehaft regeringsmakten i Sverige, alltså under mer än sju decennier.

Detta i sig - tillsammans med utnämningmakten hos statsministern och dess utrymme för godtycke - har nu skapat ett problem.

De som önskat göra karriär har alltmer sökt sig till socialdemokratin, då partibok i regeringspartiet givit de bästa förutsättningarna. Det socialdemokratiska partiet och förvaltningsapparaten har på så vis växt samman, till en gigantisk maktapparat. Med detta har följt ett klimat av o-självständighet och enkelriktning.

Detta senare gör att redan ett regeringsskifte i sig vore värdefullt, helt

bortsett från vilken politik som en borgerlig regering skulle komma att föra.

Till detta kommer att de fyra borgerliga partierna tycks ha samlat sig bakom en gemensam alternativ politik beträffande åtminstone ett viktigt område, nämligen skolan. Av Alliansens program att döma skulle en borgerlig regering betyda mer av disciplin och arbetsro i den svenska skolan.

Samtidigt vet vi, från valrörelsen 2002, att vallöften och den efter valet förda politiken inte alltid har något samband. Folkpartiet gick ut med kravet att utlänningar för att kunna bli svenska medborgare ska ha lärt sig svenska, och mer än fördubblade sitt röstetal. Efter valet gjorde partiet dock inget för att förverkliga detta krav.

Berikande "amnesti"?

Två olika argumentationslinjer för ökad invandring har sedan länge förekommit, sida vid sida:

A.

De som kommer hit är "flyktingar". De flyr undan krig och förtryck.

Dessutom är Sverige ett rikt land.

Av **solidaritetskäl** bör vi bejaka invandringen.

B.

Invandringen är kulturellt "berikande".

Dessutom har Sverige en åldrande befolkning och behöver ny arbetskraft.

Av **ekonomiskt egenintresse** bör vi bejaka invandringen.

Miljöpartiet lyckades 2005 driva igenom en s.k. amnesti för 20-30.000 "gömda flyktingar" i Sverige.

Hade det verkligen varit fråga om flyktingar, då skulle de i normalfallet inte behövt gömma sig. Migrationsverket har ju redan prövat deras eventuella skyddsbehov. De uppfyller alltså inte kriterierna under punkt A.

Uppenbart är att de heller inte uppfyller kriterierna under punkt B. I annat fall skulle det inte ha varit så svårt att övertala olika kommuner om att ta emot dem.

Nu försöker en FN-utredning, ledd av svensken Jan O Karlsson, få oss att bortse

från dessa faktiska förhållanden. Karlsson tillstår att bara kanske 5% av alla som söker asyl är flyktingar. Istället argumenterar han och hans utredning att dessa personer för Sverige och andra västländer är att betrakta som värdefull arbetskraft. Det skulle ligga i allas intresse att denna migration sker.

Hur detta stämmer med verkligheten tar vi upp på sidan 8 i detta nummer av SVIC, om invandringens kostnader.

Nr 3 2006

Ansvarig utgivare:

Björn Hammarbäck

Redaktör:

Jan Milld

Telefon: 08 - 500 29734

I redaktionen:

Björn Hammarbäck
John Järvenpää
Jan Milld

För ej signerade artiklar svarar redaktionen.

Postadress:

SVIC
Box 23
136 91 Haninge

E-postadress:

redaktionen@svic.se

Webbsidor:

www.sverigeicentrum.se
www.svic.se

Stöd välkomnas:

Postgiro 80 73 30 - 6

Regionala ombud:

Stockholm:
Jan Milld, 08-50029734

Göteborg:
John Järvenpää, 073-7179905

Västmanland:
Björn Hammarbäck, 0223-57226

Västergötland:
Peder Järlefjord, 0737-671860

SVIC är politisk, men partipolitiskt fristående. Tidningen startades av Björn Hammarbäck och Jan Milld, både f.d. socialdemokrater

Upplaga:

30.000 ex

ISSN 1653 - 1949

Tryckort Stockholm 2006

Underkastelse?

De politiskt korrekta framhåller gärna, med stolthet, att Sverige nu är ett "mångkulturellt samhälle". Men hur har denna genomgripande samhälls- omvandling gått till?

- Skedde det efter en folkomröstning? Nej.
- Skedde det efter något riksdagsval, där partierna före valet deklarerade sin inriktning i frågan? Nej.

Inget parti har gått till val på att Sverige ska förändras på detta sätt. Det svenska folket har aldrig givits möjlighet att uttala sin vilja i sammanhanget.

Vad är innebörden av ett "mångkulturellt samhälle"?

- En komponent är massinvandring - av människor från fjärran länder och främmande kulturer, människor med andra seder och andra värderingar.
- En annan komponent är att en stor del av dessa människor behåller sin särart, de bildar egna samhällen inom det svenska.

I praktiken handlar det framförallt om muslimer. Det finns nu - uppgifterna varierar - cirka 400.000 muslimer i Sverige. De etniska svenskar som konverterat till islam kan vi bortse från. Av totalen utgör dessa en försumbar andel - förmodligen mindre än en procent, kanske mindre än en promille.

Det rör sig om invandrade - personer som våra massmedia reflexmässigt kallar "flyktingar".

Asylinstitutionen är vad som i många fall möjliggjort att de kunnat komma hit och stanna kvar. Även där de inte fått asyl, utan lyckats få PUT (permanent uppehållstillstånd) på "humanitära grunder", har de själva föreburit skyddsbehov. De påstod sig vara förföljda, de flydde från de muslimska samhällen där de levde.

Andra har sedan kommit efter, som verkliga eller bara påstådda släktingar. Det har då även gällt giftermål.

Det är inte svårt att hysa förståelse för att muslimer från länder i Afrika och Asien vill lämna sina samhällen. Där råder intolerans och förtryck. Straffen, även för småbrott, kan vara omänskliga. Ekonomierna i dessa länder är också dåligt utvecklade, där råder fattigdom och elände.

Problemet är att Sverige och övriga västvärlden inte kan ta emot alla muslimer som lever i misär. De är helt enkelt för många, för att kunna integreras.

Till detta kommer en annan faktor: **vill** dessa människor överhuvudtaget integreras i vårt samhälle?

Svaret ges i många fall genom kvinnosynen och klanmentaliteten, den egna rättsskipningen och demokratiföraktet. Det framgår också av hedersmord på invandrarkvinnor och våldtäkter på svenska kvinnor.

Två metoder tillämpas för att flytta fram de egna positionerna:

1. att påstå sig vara kränkt
2. att hota och skrämmas

Reaktionerna på de danska satirteckningarna av profe-

ten Muhammed gav prov på samtidigt båda metoderna. I Sverige stängdes Sverigedemokraternas webbsida av regeringen, av hänsyn till en hotbild från muslimer i utlandet och av hänsyn till att muslimer i Sverige ansågs kunna känna sig kränkta av en Muhammedavbildning på webbsidan.

När vi på SVIC:s webbsida lade ut filmen "Underkastelse", om kvinnoförtrycket inom islam, följde hot via e-mejl till vår ansvarige utgivare, Björn Hammarbäck.

Tidigare har hot riktats mot frikyrkopastorn Runar Sögaard, för att denne påtalat att profeten gift sig med en 9-åring.

Framförallt är det andra muslimer - moderata och sekulariserade muslimer - som riskerar att utsättas för övergrepp från de extrema muslimerna.

Listan kan nu göras lång, på hur det svenska samhället förväntas anpassa sig till muslimska krav:

- moskéer ska byggas på alltfler orter, ofta centralt belägna
- slöja ska accepteras som klädsel inom undervisning, på företag och inom polisen
- muslimer ska ha egna ledigheter inom arbetsliv och skola
- de ska ha särskild mat i skolor och inom vården
- ska ha bönerum och bönepausar där de arbetar.

Mahmoud Aldebe, ordförande i Sveriges muslimska förbund, skrev våren 2006 till riksdagspartierna och krävde särslagstiftning för muslimerna i Sverige. Han ville bl.a. att imamer ska få undervisa muslimska barn i kommunala skolor, att varje skilmässa mellan två muslimer måste god-

kännas av en imam och att muslimska vigselförrättare garanteras rätten att inte behöva viga samkönade par.

Aldebes fru är riksdagskandidat för Centerpartiet. Hon delar sin makes uppfattningar.

De muslimer som kommit till Sverige från länder i Asien, Afrika och på Balkan uppges vara "flyktingar", men vad flydde man egentligen ifrån?

- Om man förkastar demokrati och yttrandefrihet, om man slår vakt vid den kultur som råder i hemlandet - varför stannade man inte kvar där?

- Även om man personligen hade skäl att lämna sitt land, varför sökte man sig inte till något annat muslimskt land - närmare både geografiskt och kulturellt? Varför har det rika Saudiarabien ingen flyktingmottagning?

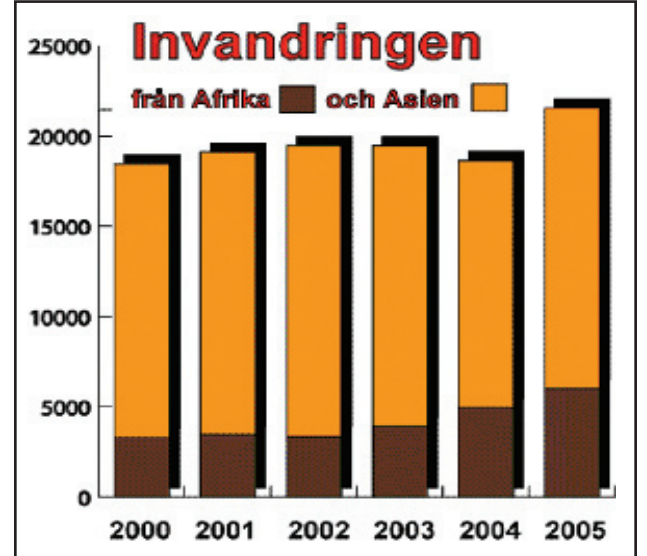
Är det så att man tagit sig till Sverige och andra västländer mindre pga skyddsbehov än en önskan att omvandla våra samhällen i religiöst fundamentalistisk och därmed auktoritär riktning?

Ambitionerna har länge varit tydliga. I förlängningen finns en risk att de demokratiska och kulturella landvinningar som uppnåtts genom sekler av kamp från svensk arbetarrörelse och liberala krafter omintetgörs.

Ordet islam betyder just "underkastelse".

"Sverige är nu ett mångkulturellt samhälle, och det ska vi vara glada för!"

Laila Freivalds

Invandringen till Sverige från muslimska länder fortsätter i oförminskad takt.

Nej till blågult

Offensiven för anpassning av Sverige och svenskarna till islam drivs även av svenska myndigheter.

DO - diskrimineringsombudsmannen - anser att skolavslutningar inte får ske i kyrkor, och att psalmen "Den blomstertid nu kommer" därvid inte bör sjungas. Det kan nämligen upplevas kränkande av muslimer, anser DO. Från Sveriges muslimska förbund uttalar dess nya ordförande Helena Benaouda att hon inte har några invändningar mot sjungande av denna psalm, men lämnar samtidigt en "brasklapp": "det är helt okej att skolavslutningar hålls i kristna kyrkor, om alla är överens om det." Hon förbehåller alltså muslimer vetorätt i frågan inför framtiden.

DO har även tidigare varit aktiv, genom att reagera mot adventsljusstakar på arbetsplatser.

Sedan många år har det bedrivits ett intensivt kampanjande mot en förment "främlingsfientlighet" bland svenskar. Vi ska lära oss "tolerans".

Som uttryck för "främlingsfientlighet" räknas i många sammanhang redan den svenska flaggan. Den anses så farlig att skolelever med en blågul symbol på en T-tröja kan bli hemskickade.

Våra traditioner anses löjliga. Att midsommarafton är töntigt har vi minister Mona Sahlin's ord på.

Mot den **svenskfientlighet** som år för år blivit allt tydligare har däremot inget kampanjande bedrivits, en fientlighet som resulterat i övergrepp och våldsdåd.

Senast utsattes några svenskar för misshandel och mordförsök därför att de under fotbolls-VM bar den svenska landslagsdräkten.

Ur Metro den 12/6 -06

Expo och SD

Den förda invandringsspolitiken har resulterat i problem som gör att många svenskar skulle vilja se en kursomläggning.

Samtliga sju riksdagspartier står bakom denna politik, varför en kursomläggning förutsätter röstning på ett i riksdagen inte representerat alternativ.

Sverigedemokraterna (SD) är ett sådant alternativ.

Våra massmedia framställer SD som ett icke-tänkbart alternativ.

De uppgifter som skulle göra SD otänkbart hämtar media genomgående från tidskriften **Expo**, med föregiven expertstatus. Expo utger sig för att bevaka och granska "högerextremism", på ett opartiskt sätt.

Expos kritik mot SD är:

1. partiet har brottsbelastade personer i sina led
2. det finns kopplingar till nazism
3. en del av partiets förtroendevalda har lämnat sina uppdrag i förtid.

Sverigedemokraterna har förvisso brister, men dit hör i liten utsträckning vad Expo lägger partiet till last.

Om Expos kriterier tillämpades på andra partier skulle man finna att socialdemokraterna leds av en person som står under åtal. Inom de flesta partier finns personer med anmärkningar, om man gräver.

Expos grundare, Tobias Hübinette, var redan 1995 en dokumenterad återfallsförbrytare. År 2006 figurerar han i härva av mordbrand mm.

De kopplingar till nazism som förekommit är i huvudsak mediaskapelser. I samband med filminslag om SD har man klippt in sekvenser från nazi-arrangemang, som SD inte har haft något att göra med.

Det sista - att invalda tröttnar - är en typ av problem som drabbar samtliga partier, det är inte särskilt knutet till just SD.

ANTAG ATT alls inget funnits att anmärka mot någon enda SD:are. Skulle det ha gjort någon skillnad? Hade partiet då fått en annan behandling i svenska massmedia?

Svaret på den frågan har vi genom **FÖRSÖKET "BLÅGULA FRÅGOR"**.

Försöket Blågula frågor

Tidskriften Blågula frågor (BGF) startades 1994, av föreningen med samma namn. Syftet angavs i fem punkter i stadgarna:

1. Sprida kunskap om den ekonomiska och sociala krisen - förmå svenskar att ta ansvar för sin framtid.
2. I synnerhet bidra till bättre kunskaper om den aktuella invandringen - och därigenom bekämpa fördomar.
3. Verka för ökad lojalitet med Sverige - bland såväl invandrade som infödda svenskar.
4. Sticka hål på officiella lögnen om invandringen och angränsande frågor - balansera ensidigheten hos våra massmedia.
5. Försvara demokratiska principer - motverka polarisering och våld, ta kamp för yttrandefriheten.

Några år senare startade Blågula frågor även en webbsida - www.bgf.nu - som nådde ut bättre än tidskriften.

Som framgick av formuleringen under punkt 3, "infödda och invandrade svenskar" - motsatte sig BGF inte invandring som sådan. Linjen var att den skulle ske i en sådan omfattning och sådan takt, att de som kom hann smälta in i vårt samhälle. Ambitionen skulle alltså vara att de invandrade - eller åtminstone deras barn - skulle komma att betrakta sig själva som svenskar.

Bakom BGF-initiativet stod Jan Milld och Anders Sundholm, båda med partipolitiskt arbete bakom sig inom Socialdemokraterna och Miljöpartiet. Båda var alltså demokrater, och ingen hade någon brottsbelastning.

Med sin fläckfria bakgrund hoppades de kunna bidra till att få igång en saklig debatt om invandringen - redan då ett känsligt och infekterat ämne.

Det dröjde dock inte länge förrän gängse tillmälen användes mot BGF och dess initiativtagare på samma sätt som tidigare skett mot andra invandrings-

kritiker. På frågan om vad de anklagande konkret lade in i dessa begrepp - "rasist", mm - uteblev svaren.

Anklagelserna hade ändå sin verkan. Signalerna gick fram till debattredaktionerna, och inlägg från personerna bakom BGF stoppades. Inte ens för att försvara sig vid direkta angrepp var det självklart att kunna få in ett genmäle.

Ett exempel på detta är Expo nr 3/96, som gick i miljonupplaga, som bilaga med både Aftonbladet och Expressen. I detta Exponummer ägnades en helsida åt att angripa BGF. Milld/Sundholm begärde att få in ett genmäle i de båda kvällstidningarna, men redaktionerna vägrade. Läsarna nåddes därigenom av en helt ensidig bild.

Försöket med Blågula Frågor visade hur rasiststämpeln användes mot envar som vågade kräva en mer restriktiv invandringsspolitik.

Tidskriften summerade:

"När vi startade Blågula frågor var vi ganska optimistiska. Vi hade en tillförsikt om att det fanns demokratiska spelregler som skulle respekteras och att människor inom yrkesgrupper som gällde för att vara intellektuella skulle ta intryck av fakta och argument. Vi räknade med mothugg, men genom envishet skulle vi så småningom få vissa redaktörer att lyssna, och åtminstone några tidningar skulle öppna spalterna för en verklig debatt.

Så blev det inte. Vi mötte en kompakt mur, en enad mediafront."

"Invandrarfientlig', 'flyktingfientlig' och 'främlingsfientlig' - det rullade på som en ångvävt. Enstaka genmälen gjorde varken till eller från i förhållande till denna tillmälesmaskin.

Just det faktum att vi pekade på problem och grävde fram obehagliga fakta blev komprometterande - för oss. Det var just vad man inte fick göra. Sådant som var problematiskt och obehagligt skulle inte beröras."

I "Upprop för ett medborgarligt samtal" skrev BGF:

"Det måste skapas ett klimat där olika uppfattningar får komma fram och meningssmotståndare möts med en grundläggande respekt. Alla ska få yttra sig, och få prata till punkt. Vi måste lyssna på varandra, och försöka förstå.

Därmed inte sagt att någon ska undgå berättigad kritik, men envar har rätt att bli bemött i sak - inte genom tillmälen, kränkningar eller hot. Fakta ska mötas med fakta, argument med argument. Påståenden ska bedömas efter sin sakliga innebörd, inte efter vem som framför dem eller vilka känslomässiga associationer uppgifter kan ge.

Lika litet som meteorologer fördöms när de ger prognoser om dåligt väder, lika litet ska detta drabba medborgare som pekar på problem, och vill diskutera lösningar."

Dialog om invandringen

Kring försöket Blågula frågor har Jan Milld skrivit en bok. Den heter **"DIALOG OM INVANDRINGEN - dokumentation av ett försök"** och kan beställas

från [postgiro 80 73 30 - 6](mailto:postgiro.80.73.30-6) (Förlaget Mångfald) för **200 kr** (inkl.porto).

Bokens inledning avslutas med följande ord:

"SAMMANFATTNINGSVIS kan massinvandringen och det mångkulturella projektet sägas ha fått till konsekvens att vi svenskar till stor del berövas:

1. Vår demokrati
2. Vår välfärd
3. Vår trygghet

När så mycket står på spel - varför har det inte blivit tydligare reaktioner? När själva välfärdstaten, vår grundläggande trygghet ekonomiskt och socialt, ja ytterst vår existens som folk, blivit ifrågasatt - hur förklara denna politiska passivitet?!

Varför kan inte invandringsfrågan behandlas normalt och demokratiskt, som andra politiska frågor?

Sådana reflexioner utgjorde bakgrund till försöket Blågula frågor, en ansats att få igång en dialog om invandringen och Sveriges framtid.

BGF-försöket kan inte sägas ha lyckats. Det gav ändå något annat, nämligen en bild av tillståndet i Sverige på 1990-talet och demokratins verkliga villkor."

Ur avsnittet "Summering":

"BGF-försöket visar hur våra makthavare stoppade en fri debatt om invandringsspolitiken i Sverige under 90-talet.

Sverigedemokraterna har av Expo anklagats för nazikopplingar och brottsbelastning. Försöket Blågula Frågor visar att detta inte är det egentliga skälet till angreppen. På oss har inte funnits något sådant att anmärka, ändå vägrade man att samtala också med oss.

I stället för argument och en debatt i sakfrågan möttes Blågula Frågor av en serie tillmälen, som successivt blev allt grövre. Först var vi bara "dunkelt främlingsfientliga", efter några år hade vi blivit "extremister" och "nazianstrukna".

Ett genomgående tema i argumentation har varit att vi i själva verket skulle vara några andra än vad vi utgav oss för att vara."

"Etablerandet av denna bild kan möjligen förklara att Blågula Frågor förvägrats annars självklara demokratiska rättigheter:

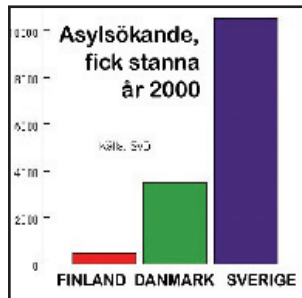
- vi får inte in betalda annonser
- vi får inte hyra möteslokaler
- vi vägras medlemskap i Öppna Kanalen för att sända lokala TV-program.

På samma sätt som man förvägrat oss demokratiska rättigheter och vägrat debattera med oss har detta gällt gentemot alla andra invandringskritiker.

För en diskussion i sak räckte inte etablissemangets argument. En sådan diskussion skulle ha äventyrat Det Mångkulturella Projektet. Detta ville man inte riskera."

Så gör man i Danmark

Trots att invandringen till Danmark aldrig varit lika stor som till Sverige har invandrings- och integrationspolitiken där blivit föremål för en öppen debatt på ett sätt som vi inte varit i närheten av i Sverige. Denna debatt har också påverkat den förda politiken - som under de senaste fem åren förändrats.

Efter valet 2001 blev det regeringsskifte i Danmark. Den socialdemokratiska regeringen ersattes med en borgerlig. Statsminister: Anders Fogh Rasmussen, ledare för Venstre (motsvarigheten till Folkpartiet i Sverige). I regeringen sitter även Højre (motsvarigheten till Moderaterna). Tillsammans fick de två partierna 40% av rösterna. Som stödparti utanför regeringen har de Dansk Folkeparti (DF), med 12%.

I valet 2005 fick denna regering förnyat förtroende. Regeringspartierna har alltså 40%, medan DF ökade till 14%.

Beträffande den nya invandringspolitiken har regeringen till stor del haft stöd även av socialdemokraterna i Folketinget, vilket givit en majoritet på nära 80%.

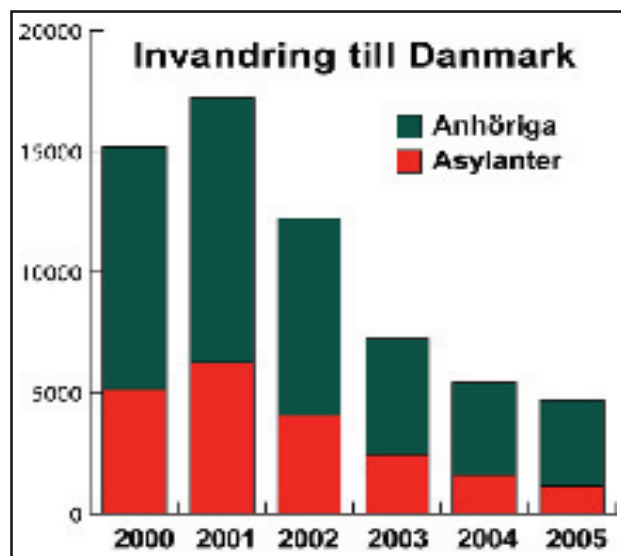
Bland de åtgärder som planerats eller genomförts av regeringen Rasmussen kan nämnas:

- Flyktingbegreppet ska snävas in så det endast avser den som uppfyller kraven enligt Genevekonventionen. Begreppet "de-facto-flyktingar" avskaffas.
- Asylsökande som döljer sin rätta identitet, försvinner under ett asylärendes behandling eller på annat sätt försenar processen, avvisas.
- Den som fått avslag på ansökan om uppehållstillstånd kan inte få del av sociala förmåner.
- Det är också olagligt att gömma utlänningar som fått avslag på asylansökan.
- U-länder som vägrar ta emot sina egna medborgare, som avvisats eller utvisats, fräntas danskt ubistånd.
- Den som efter att ha fått asyl besöker sitt hemland kan få sitt ärende omprövat.
- Permanent uppehållstillstånd först efter sju års vistelse i Danmark.
- Medborgarskap beviljas först efter att vederbörande under två år haft ett permanent uppehålls-

tillstånd. Nya danska medborgare måste även kunna tala och förstå danska, ha kunskaper i dansk historia och kultur samt avlägga en ed av lojalitet med sitt nya hemland.

- Ålderskrav på minst 24 år för sammanföring med äkta hälft. Sammanföringen ska ske i det land paret har starkast anknytning till. Både man och kvinna ska ha uppehållstillstånd i Danmark för att få ingå äktenskap.

- Familjesammanförda ska kunna skickas hem igen om de inom sju år separerar. Utlänningar som begår grova brott eller står i skuld till staten ska inte kunna få permanenta uppehållstillstånd.

- Försörjningskrav vid familjesammanföring.

- Fullt socialbidrag åt nyanlända först efter några år.

- Utlänningsmyndigheten ska ha nära kontakter med kommunerna så att till exempel sociala förmåner ej används till att försörja barn i utlandet.

- Den obligatoriska hemspråksundervisningen har avskaffats, och i de flesta kommuner försvunnit.

- Danskundervisningen förbättras. Alla barn ska kunna danska när de börjar skolan.

- Lättare för kvalificerad arbetskraft att få uppehållstillstånd.

Danmark har en klar linje gentemot asylsökande som begår brott. Även mindre brott kan leda till avvisning.

Ett exempel på detta utgör

även ett utslag i Danmarks Högsta domstol i mars 2005. Kusinerna Hizir och Ferhat Kilic dömdes då till fängelse i 8-10 år och därefter utvisning ur Danmark för mordet på den italienske 19-åriga turisten Antonio Currà. Kusinerna var 16 och 17 år gamla då de sommaren 2003 begick mordet i Köpenhamn. Den ena var född och uppvuxen i Danmark, den andre kom till landet som 3-åring.

Både asyl- och anhöriginvandringen till Danmark har nu sjunkit kraftigt:

- Den förra har minskat från 6.300 år 2001 till mindre än 1.200 år 2005.

- Den senare har under perioden minskat från 11.000 till 3.500.

Dansk arbetsmarknadspolitik har också varit framgångsrik. Arbetslösheten i Danmark har halverats sedan 1993 och inte varit så låg på 30 år som den är nu. Ungdomsarbetslösheten ligger på bara 3%.

Förklaring: den danska modellen av "Flexicurity" - en kombination av flexibilitet och security, alltså rörlighet och trygghet.

En tredelad modell med:

- aktiv arbetsmarknadspolitik
- bra ekonomiskt stöd vid arbetslöshet
- flexibel arbetsrätt.

I Danmark finns ingen motsvarighet till LAS - Lagen om anställningsskydd. Det ska vara så enkelt och riskfritt som möjligt för en arbetsgivare att anställa, samtidigt som risken för den anställda av att återkom-

mande byta jobb också ska vara låg.

Den aktiva arbetsmarknadspolitikerna är en kombination av tät kontakt med den som söker arbete och ekonomiska konsekvenser av att inte själv vara aktiv i sökandet efter arbete. Unga arbetslösa uppmanas först att själva söka jobb. Efter ett halvt års arbetslöshet erbjuds man i stället vidareutbildning. Annars får man sin arbetslöshetsersättning halverad.

Situationen i Köpenhamn ger arbeten även åt invånarna i det av arbetslöshet plågade Malmö. Ann-Sofie Dahl i BT den 7/6 -06:

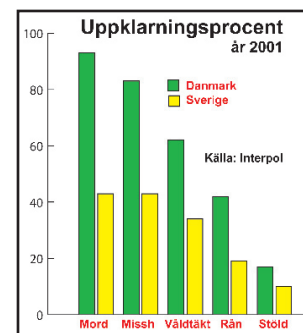
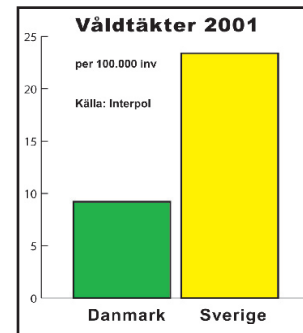
"För varje dag som går, blir livet lättare för oss svenskar i Köpenhamn. Nu kan vi t.o.m. använda vårt eget språk på shopping-turer i staden, där massor av butiker, caféer och restauranger har svensk personal.

Enligt nyhetsbrevet Nytt från Öresund är var tionde kypare eller servitris i Köpenhamn svensk. I butikerna är säkert en lika stor andel av personalen svensk. Det är bekvämt för oss lathundar, som slipper att fundera över halvfems och halvfjerd. Men det understryker också de stora skillnaderna på arbetsmarknaden - och arbetsmarknadspolitikerna - på bägge sidor av Sundet. Och de ideologiska skillnaderna mellan de två ländernas regeringer.

På den ena sidan är det brist på arbetskraft och samtidigt ökas behovet av flera anställda. På den andra sidan finner vi den näst största arbetslösheten i EU... och en ungdomsarbetslöshet, som är mer än dubbelt så hög - 22% mot 9% - som på den andra sidan av vattnet."

Den danska ekonomin går alltså på högvarv, och överskottet i de danska statsfinanserna är stort. Den danska statskulden har minskat varje år sedan 1999 och är nu nere i 27% av BNP - väsentligt lägre än den svenska! Utlandsskulden är 0.

Brottsligheten i Danmark är också lägre än i Sverige. Där begås väsentligt färre våldsbrott. Samtidigt är uppläringsprocenten högre. Detta framgår av siffror från Interpol.

Jämfört med sin granne Köpenhamn har Malmö 9 gånger så många personrån per capita.

Sydsvenskan den 18/2 -06:

"Storköpenhamn har drygt en miljon invånare. Förra året polisanmälades 400 personrån ... Motsvarande siffra i Malmö var 905."

Den danska demokratin är påtagligt mer vital än den svenska. Där råder större yttrandefrihet, och ett helt annat debattklimat. Olika åsikter släpps fram, så att fakta och argument kan brytas mot varandra.

I den danska statstelevisionen får företrädare för samtliga kandidater parter framträda under valrörelsen, inte bara de som redan sitter i Folketinget eller de som tycker som chefen för televisionen.

Det danska valsysteemet är också annorlunda jämfört med det svenska. I Danmark finns alla kandidater parter med på en och samma valsedel, vilket gör att små parter inte diskrimineras. Samtidigt minskar ju detta möjligheterna till valfusk.

I Danmark finns för övrigt postkontoren fortfarande kvar.

Och man har postutdelning även på lördagar.

Uttalanden

Statsminister Rasmussen i ett tal våren 2006:

"Nästan hälften av invandrarna från icke-västländer är dessvärre varken i arbete eller håller på med en utbildning... Om danskar med invandrarbakgrund kom i arbete i samma omfattning som andra danskar skulle vi öka sysselsättningen i det danska samhället med omkring 100.000. Offentliga utgifter till bidrag skulle ersättas med offentliga intäkter..."

Arbetsmarknadsminister Frederiksen hösten 2005:

"Utlänningar i Danmark bär själva huvudansvaret för att det går så dåligt att integrera dem på arbetsmarknaden och i samhället. Och om det ska bli bättre måste de mentalt dra ur kontakten till den parabol som är inställd på hemlandet; inrätta sig på att nu är det i Danmark som de söker sin lycka."

Invandringsminister Bertel Haarder år 2003:

"Efter en sommar med åtskilliga rån, överfall och allvarliga våldsbrott, begångna av mycket unga invandrarpojkar, ska straffen för förstängångsbrytare skärpas. Till exempel kommer det att bli slut på åtalsfrihet för de unga. Man kommer heller inte behöva få ett domstolsgodkännande för att tvångsomhänderta barn ner till 12 års ålder, till slutna anstalter."

"- Vi talar om en kulturkrock. Vi har haft en särpräglad välfärdsstat, som inte har behövt så många regler och straff, eftersom den sociala kontrollen har avhållit folk från att göra fel. Nu har det kommit några hit, som är helt saknar den präglingen. Och när de går i fel riktning, fungerar inte vår särpräglade pratmetod på dem. Det är problemet i ett nötskal."

"Med en rad utspel vill regeringen också förhindra, att barnen blir skickade på uppfostringskola i hemlandet eller åker på långa semestrar i hemlandet utanför skolornas lediga veckor."

Sverige - en bananrepublik?

I begreppet "bananrepublik" (eller "bananmonarki") kan fyra moment läggas in:

- Godtycke och nyckfullhet, nepotism och vänskapskorruption
- Privilegier och orättvisor
- Inkompetens, ineffektivitet och slöseri
- Våld mot oppositionen.

De olika momenten griper in i varandra. Ineffektiviteten sammanhänger t ex med godtycket och privilegierna.

En bananrepublik styrs inte i folkets intresse.

Pensioner åt folket

"Det är stor risk att pensionerna blir lägre än väntat..."

SR:s webbsida, 29/4 -04

"1,3 miljoner svenskar, mer än var fjärde person, får enligt prognosen mindre än 10 000 kronor i månaden. Nästan 100 000 personer får klara sig med garantipension, som i år är lite drygt 6 000 kronor."

SR:s webbsida, 1/6 -04

sionerna lika plötsligt att bli lägre. Då slår "bromsen" till.

Björn Elmbrant, under rubriken "DET BIDDE EN TUMME", på SR:s webbsida i februari 2005:

"Hur många vet att staten inte längre garanterar några pensioner av en viss storlek, utan att pensionerna blir vad de blir?"

"Arbetar vi mindre, blir jobben i Sverige färre och lönerna pressas tillbaka och det därmed flyter in mindre pengar i avgifter

AP-fonderna lånats ut till låg ränta för att möjliggöra ett omfattande bostadsbyggande. Detta har givit lägre avkastning än vad som kunde ha blivit fallet.

Björn Elmbrant:

"Till detta kommer en förklarlig oro för att kostnaderna åter upp pensionerna, för det rinner iväg ett växande antal miljarder till förvaltningen av AP-fonder och PPM."

Vad som framförallt medfört en avtappning av fonderna är direkta överföringar från dessa till statsbudgeten - av **enorma belopp**.

Beslut som tagits i enighet av riksdagspartierna.

Riksförsäkringsverket, den 29/5 -04:

"På regeringens uppdrag har RFV analyserat möjligheterna att överföra medel från AP-fonderna till statsbudgeten. Pensionsreformen medförde att pensionssystemet stärktes och statsbudgeten försvagades, bland annat för att förtidspensionen (sjuk- och aktivitetsersättning) numera finansieras över statsbudgeten. I syfte att kompensera statsbudgetens försvagning har medel förts från AP-fonderna till statsbudgeten. Totalt har drygt **250 miljarder kronor** förts över (1999 års penningvärde).

Eventuellt ska ytterligare medel föras från AP-fonderna till statsbudgeten den 1 januari 2005, om pensionssystemets finansiella ställning bedöms tillräckligt stark. ..."

Som skäl för dessa överföringar anfördes att förtidspensioneringar fortsättningsvis ska finansieras ur statsbudgeten. Tidigare rymdes alltså detta inom ATP-systemet.

Då är vi inne på ytterligare en förklaring till att AP-fonderna avtappades:

En stor andel av de personer som blivit förtidspensionerade har kommit till Sverige i vuxen ålder. De har alltså inte själva hunnit betala in särskilt mycket till fonderna, innan de gör anspråk på medel ur dem. Enkel matematik säger att detta inte går ihop.

Pensionerna åt folket kan alltså bli låga.

Pensioner åt den politiska adeln

Annorlunda är det med pensionerna åt politiker och höga chefer. De har egna pensionssystem, finansierade med skattemedel.

För nuvarande statsråd gäller en statsrådspension på c:a 45.000 kr i månaden fram till 65 års ålder. Till sådan är de berättigade efter sex år som statsråd.

För riksdagsledamöter gäller en inkomstgaranti på 30.000 kr i månaden, femton år framåt.

Även **Ulrica Messing**, 38 år gammal, skulle om hon nu avgick som minister, kunna få ut 45.000 kr fram till ordinarie pensionsålder.

Göran Persson har kommenterat detta: "Men hon skulle aldrig ta ut det... Mäniskor som blir statsråd i unga år och lämnar regeringen får i regel någon annan arbetsuppgift. Och då samordnas ju det här bort."

Detta stämde i varje fall inte beträffande **Birgit Friggebo**.

Aftonbladet den 25/8 -04:

"Birgit Friggebo var fram till årsskiftet landshövding i Jönköping. Vid sidan om har hon haft flera statliga styrelseuppdrag, bland annat som ordförande i Fjärde AP-fonden och Operahögskolan. De har gett extrainkomster på 143 000 kronor om året.

Dessa pengar skulle hon egentligen ha gått miste om när hon blev pensionär eftersom extrainkomster då ska jämkas samman och minskas mot pensionen. Det ville Birgit Friggebo inte vara med om. I ett brev till regeringen ansökte hon om dispens.

- Om man samordnar försvinner 60 procent av arvodena och jag vill fortsätta göra en samhällsinsats. Det är klart att man kan göra det gratis men andra hade gjort så här före mig, jag upplevde det som praxis."

Höga löner och därtill höga pensioner. LKAB-chefen **Martin Ivert** hade förhandlat sig till ett avtal som skulle ge 65 procent av slutlönen i pension mellan 60 och 65 år, därefter minst 50 procent av lönen, livet ut. Sammanlagt kostar Iverts avtal det statliga bolaget 80 miljoner kronor.

Mot detta reagerade partisekreterare Marita Ulvskog (s). Hon krävde omförhandling.

Någon månad senare, våren 2006, rapporterade massmedia om pensionsvillkoren för **Anitra Steen**, system-

bolagschef och gift med statsministern. Det visade sig att hennes villkor var än mer förmånliga (för henne själv alltså, inte för skattebetalarna) än Martin Iverts.

Nu var Ulvskog tyst.

Tidningen Affärsvärlden, den 14/3 -06:

"Anitra Steen har rätt att gå i pension vid 60 års ålder, år 2009. Hon kommer då att ha suttit på sin post i tio år. Och totalkostnaden för Systembolaget och skattebetalarna kan bli hög. Det tidigare pensionsavtalet ger henne alltså rätt till 70 procent av slutlönen från år 2001, 1 660 000 kronor. Beloppet är indexerat, det vill säga det räknas upp med inflationen. Sedan början av 2001 och fram till idag har konsumentprisindex KPI, stigit med cirka 7 procent. Räknat på en ökning på totalt 10 procent från 2001 till 2009 kommer den pensionsmedförande lönen ha stigit till drygt 1,8 miljoner. Det betyder att Anitra Steen får ut 1,3 miljoner om året eller totalt 28 miljoner om hon når medellivslängden 82 år."

En skicklig förhandlare

1957 var socialdemokraterna (SAP) ett arbetareparti. I folkomröstningen detta år pläderade partiet för en **allmän tjänstepensionering (ATP)**. Alla förvärvsarbetande skulle vara med om att betala in avgifter - alla skulle senare i livet få ut pensionsmedel. Socialdemokraterna fick stöd för sin linje och beslut togs i riksdagen. Stora AP-fonder byggdes upp.

ATP-systemet skulle garantera vår trygghet på ålderdomen. Nu skrotas detta system. Riksdagspartierna har beslutat om ett nytt pensionsystem, där pensionsnivåerna får fungera som buffert i samhällsekonomin. Sjunker plötsligt avkastningen på börsen, då riskerar pen-

till systemet, samtidigt som många fler pensioner måste betalas ut, då utlöses den s.k. bromsen och pensionerna blir lägre.

Som ett skydd mot att så inte ska ske finns buffertfonderna, de fyra AP-fonderna. Men de har hittills inte skapat trygghet, utan med sina aktieplaceringar snarast ökat riskerna för att bromsen ska utlösas. 100 miljarder kronor gick upp i rök för AP-fonderna enbart det första året."

"... trots att börserna gått lite bättre i ett par år nu står fortfarande sju av tio svenskar på minus i ett PPM-sparande."

Redan tidigt har medel ur

“Totalkostnaden för Anitra Steens lön, förmåner, pensionspremier under vd-tiden samt pensionsbetalningar livet ut hamnar på minst 55 miljoner kronor, enligt Affärsvärlden.se beräkningar. Det ger en total kostnad för skattebetalarna på 5,5 miljoner för varje år hon varit vd.”

Anitra Steens otroliga pension inte bara kostar mycket för skattebetalarna och skadar arbetsmoralen hos medborgare i allmänhet. Den bryter dessutom mot gällande regler.

Affärsvärlden:

“Avtalet strider mot statens riktlinjer på flera punkter. Där anges att pensionsåldern ska vara mellan 62 och 65 år. Högsta nivå för förmånsbestämda pensioner är satt till 32,5% av inkomster över 20 basbelopp.”

Ändå godkändes pensionen för statsministerfrun.

Tidigare argumenterade socialdemokraterna mot den här typen av förmåner. De ansågs olyckliga, men något som pressades på alla politiker. De låg liksom inbyggt i systemet och inte mycket att göra åt. Tyvärr.

Nu låter det annorlunda, Per Nuder ser löneskillnader och förmåner som nödvändiga och rättvisa. De behövs för att uppmuntra till bra insatser och få fram rätt folk, på dessa poster med så mycket ansvar (ett ansvar som man f.ö. flyr så fort ett fel begåtts - då heter det att “med facit i hand” är det lätt att vara klok, nu gäller det att se framåt, osv).

Orättvisorna är alltså nu accepterade av socialdemokraterna, ses som självklara.

Hur det gått slentrian i detta visar fallet med **Vanja Lundby Wedin**, LO-chef.

I talarstolen på Första Maj kunde hon säga en del, riktat mot direktörernas rofieri, men konkret handling är ju något annat.

Gunnel Bergström, regissör, i SvD i maj 2006:

“Nu bejakar ‘folkets representanter’ kritiklöst skyhöga bonussystem för redan rika direktörer och pampar.”

“När reportern frågar Vanja Lundby-Wedin - som representerar LO och AP-fonder i fyra styrelser - varför hon inte

VANJAS GULDKLOCKA.
Med fler timmar än vanliga klockor.

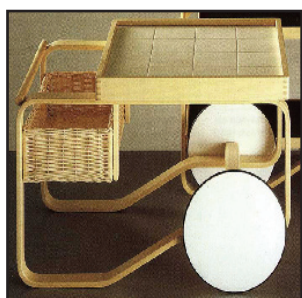
röstat nej till dessa bonusar, blir hon först häpen över frågan. Konfronterad med fakta tillstår hon motvilligt att hon aldrig röstat emot de bonusförslag hon haft att ta ställning till.”

När lågavlönade kvinnor inom Kommunal strejkade för högre lön fick de inget stöd av LO-Vanja. Hon bekymrade sig för balansen i samhällsekonomin. Detta bekymmer omfattar dock inte de svällande bonussystemen inom företagen. Inte heller hindrar det henne från själv lyfta en skyhög lön. En lön som kompletteras med feta arvoden från ett antal sidouppdrag.

Om man har en så hög lön, bör inte det betyda att redan ordinarie arbete tar all ens tid i anspråk? Hur får Vanja tiden att räkna till för allt detta andra inkomstbringande. Har hennes dygn mer än 24 timmar?

Det kan också handla om förmåner in natura, i tjänsten.

Som när Integrationsverkets GD, **Andreas Carlgren**, skulle köpa nya möbler till sitt kontor. Verksamhetsmålet för det nyinrättade Integrationsverket var ju oklart, men man hade fått sig anslagna ett antal miljoner kronor. Vad göra med dessa?

Det blev möbelinköp åt generaldirektören där en liten tevägn kostade 14.000 kronor.

Hushållning med skattemedel?

Utnämningmakten

Utnämningarna till olika ämbeten i staten - till generaldirektörer och landshövdingar, domare och ambassadörer - fungerar som ett belöningsystem. Denna utnämningssmakt “är ett instrument som ingen regering vill avhända sig”, enligt Göran Persson. Samtidigt hävdar han, inför Konstitutionsutskottet, att hans utnämningar sker efter “förtjänst och skicklighet”.

Vore så verkligen fallet, att dessa utnämningar skedde på objektiva grunder, då skulle de mindre kunna fungera som ett “instrument” för sittande regering.

Samma ordning som gäller idag tillämpades under regeringarna Hansson, Erlander och Palme. Skillnaderna under regeringen Persson, är tre:

1.

Systemet utnyttjas hårdare. Det ingår i ett klimat av centralstyrning och följsamhet. Som statsminister tillåter Göran Persson inget statsråd att bli självständigt, rotationen på posterna är snabbare än tidigare.

2.

Det finns nu fler myndigheter än tidigare. Det handlar om 226 generaldirektörsposter. Tillsammans med tjänster som ambassadörer, domare och landshövdingar blir det cirka 500 tjänster som utses direkt av regeringen.

På tio år har antalet anställda i regeringskansliet ökat med drygt 1.000 personer, dvs med 28%. Ett 50-tal nya myndigheter har tillkommit, på bara några år.

3.

Löneskillnaderna och pensionförmånerna är nu -

särskilt efter inträdet i EU - större än tidigare. Det betyder alltså mer att antingen få eller inte få en post.

I länder som Storbritannien och Norge utlyses denna typ av tjänster offentligt, så att envar kan söka. Sedan avgörs tillsättningen i konkurrens mellan olika sökande. Man har då en kravprofil på jobbet och de som söker får klargöra sina meriter genom intervjuer samt dokumentation av tidigare anställningar och genomgångna utbildningar. Det som bäst svarar mot kraven får jobbet. Det hela redovisas offentligt, så det kan konstateras att allt gått rätt till. Statsministern har inget avgörande inflytande.

I Sverige fungerar det annorlunda. Inga-Britt Ahlenius, tidigare chef för Riksrevisionsverket, säger i SVT:

“- Jag menar att Sverige bryter mot FN:s resolution mot korruption, som kräver att statstjänstemän ska tillsättas öppet och på meriter.”

I DN den 22/12 -04 skriver Ahlenius:

“Korruption är missbruk av makt och regeringen missbrukar sin utnämningssmakt till att förlåna höga ämbeten i staten till politiska vänner på outgrundliga meriter.”

En viktig förutsättning för utnämningssystemet ska kunna fylla sin funktion av maktinstrument för sittande regering är att de kan ske i det fördolda, utan insyn och öppen redovisning.

Statsministern kan då fritt handplocka utan hänsyn till objektiva meriter, han kan lägga sina “pussel” med personer och lediga (eller lediggjorda) tjänster.

I Sverige finns ingen författningsdomstol. Klagomål över hanteringen av enskilda ärenden bedöms av samma regeringskrets gentemot vilken eventuella klagomål riktas.

Detta system är ägnat att redan på ett tidigt stadium mjuka upp ryggar och skapa ja-sägare. Vad som avgör att personer kommer i fråga är att de har en gentemot högsta ledningen lojal hållning - inte integritet, självständighet och egen initiativförmåga.

Hans Bergström, f.d. DN-redaktör:

“Det finns två beröringspunkter med sovjetsystem-

et. Det ena är att det finns en nomenklatura. Vissa människor accepteras, andra accepteras inte. Och ju längre socialdemokraterna sitter vid makten får detta genomslag genom det sätt på vilket man använder sig av utnämningssmakt.”

Yrkesförbud, mm

Belöningsystemet motsvaras i andra änden av **bestraffningsmöjligheter**.

Dit hör yrkesförbud. Detta har drabbat flera oliktankande, t ex den oklanderlige läraren Richard Jomshof. Detta har uppmuntrats av Mona Sahlin, då demokratiminister.

Till repertoaren av bestraffningar hör även fysiska angrepp från statsunderstödda politiska huliganer. AFA har släppts in i skolor att föreläsa och de har kunnat ta del av ekonomiskt stöd genom Integrationsverket. I massmedia presenteras dessa våldsvärkare som “antifascister”.

Sverigedemokraterna har gång på gång fått sina möten saboterade, medlemmar har misshandlats. Detta har varit en helt ensidig historia - inte ett enda exempel finns på att SD skulle ha försökt hindra andra att genomföra sina möten.

Inför detta har både riksdagspartierna och massmedia visat sig likgiltiga.

Betecknande är en DN-rubrik sommaren 1997, efter att fyra sverigedemokrater på väg från ett torgmöte blev överfallna av ett 40-tal AFA-iter, beväpnade med tillhyggen: **“BRÅK UPPSTOD”**.

En av av de misshandlade, talade senare på Sergels torg, iförd kläderna från överfallet.

Hans Bergström: “Det är märkligt att en journalistkår och medier som har som självbild att man ägnar sig åt kritisk granskning av makten samtidigt förhåller sig så okritisk gentemot

den statsbärande makten och maktideologin i Sverige.”

Rättssamhället

Ett rättssamhälle bygger på likhet inför lagen, att brott beivras och att vanliga medborgare kan få skydd. Där är bristerna uppenbara i dagens Sverige. En hot- och våldskultur har vunnit terräng, som gör att vittnen ofta inte vågar minnas något inför domstolar. Polisen har drabbats av nedskärningar.

Hans Bergström: “Ringer man i Stockholm och behöver polis så finns det ingen att skicka. Samma ute i landet där poliskontoren läggs ner i en utsträckning att stora områden blir bokstavligt polisiära vita fläckar. När den grundläggande rättstryggheten på detta sätt försvinner borde det vara en så stor sak att det borde väcka reaktion. Det handlar ju om en av det ordnade samhällets mest grundläggande funktioner.”

Bidragfusks

Som ett sista exempel på hur Sverige blivit en bananrepublik kan anföras bidragfusket från SSU och andra politiska ungdomsförbund. Det har stått helt klart att SSU-distrikt runt om i landet uppgivit helt felaktiga medlemssiffror. Alltför höga, och det ger pengar till organisationen.

DN den 12/3 -05:

“SSU fuskar med medlemsregistren. Tusentals medlemmar finns bara på papperet utan att betala medlemsavgifter. Så lurar SSU stat- och kommun dubbelt upp på hundratusentals kronor i bidrag.”

Trots att detta fusk varit helt uppenbart har SSU klarat sig ifrån juridiska efterverkningar. Myndigheterna fann inte att det hade funnits något **“uppsåt”** att fuska, det bara råkade bli så.

Slarv.

Precis som beträffande Anitra Steens ekonomiska förmåner mäts här med olika mått.

Vad kostar invandringen?

Det finns tabubelagda frågor i svensk politik. En sådan är den i rubriken.

I andra sammanhang erkänner alla att det finns samband mellan utgifter och inkomster. Höga utgifter inom ett område påverkar möjligheterna inom andra områden - självklart. Så ej i detta fall!

“Vad kostar invandringen?” Sten Andersson (m) ställde frågan i riksdagen, men fick inget svar från ansvarig minister. Björn Hammarbäck (se SVIC nr 106) ställde frågan inom (s), med samma resultat.

Redan att ställa denna fråga ses som ett etiketsbrott. När “det handlar om människor” får man inte se till pengar. Lars Janssons bok “Mångkultur eller välfärd?” blev därför med automatik kontroversiell - titeln antydde en motsättning som ansågs obehaglig.

I själva verket handlar alla samhällsutgifter ytterst om människor - såvida man inte hävdar att just svenskar inte ska betraktas som människor. Prioriteringar måste alltid göras mellan olika angelägna behov. *Det är just detta som är politik!*

Egentligen är det ju enkel matematik: Om något kostar mycket blir det mindre över till annat.

Det har gjorts olika beräkningar på vad invandringen kostar. Självklart kommer man då fram till olika belopp, redan av det skälet att situationen förändras år från år.

Dessutom kan man räkna på olika sätt - det är inte självklart hur begreppet “invandrare” ska avgränsas eller vilka typer av kostnader som ska tas med, inte heller till vilka belopp de ska uppskattas.

Kulturdepartementet gav 1994 ut skriften “Om flyktingar” och distribuerade denna till samtliga hushåll i landet. Där fick medborgarna lära sig:

”Statens totala utgifter detta budgetår beräknas bli ca 555 miljarder kr. Flyktingkostnaden beräknas till ca 12 miljarder kr.”

För att understryka utgiftens försumbarhet illustrerades den som en smal kil i en ring.

De 12 miljarderna avsåg då Invandrarverkets (nu Migrationsverket) kostnader.

De verkliga kostnaderna omfattar dock även en del annat...

Jan Ekberg, professor vid högskolan i Växjö, har gjort beräkningar på regeringens uppdrag. I fokus för Ekberg stod deltagande i arbetslivet. Inte bara den öppna arbetslösheten utan även hur stor andel av dem i yrkesaktiv ålder som inte stod till arbetsmarknadens förfogande. Han fann stora skillnader mellan olika grupper.

Utifrån läget 1992 kom Ekberg fram till att andelen i arbete för infödda svenskar var 79%, medan den för invandrade före år 1970 var 73% och sedan minskade successivt, ju senare man invandrat. För invandrade 1988-92 var siffran bara 33%.

Ekberg såg till tre typer av kostnader:

- 1. offentliga transfereringar** (olika former av bidrag och utbetalningar)
- 2. offentlig konsumtion** (sjukvård, barnomsorg, utbildning mm)
- 3. invandringsspecifika kostnader** (hemspråk, svenska, tolkning mm)

Ekberg gjorde under 1990-talet ett antal olika beräkningar, men kom 1997 fram till siffran **30 miljarder kronor**.

På DN Debatt den 28/12-03 skrev Bo Södersten, ekonomiprofessor:

“Svensk invandrapolitik har under de senaste tjugo åren varit helt misslyckad. Integrationen har uteblivit och nettokostnaderna för invandringen har stigit i höjden så att de i dag ligger runt 2-3 procent av

bruttonationalprodukten eller **40-50 miljarder** i kronor räknat.”

“Sysselsättningsgraden för stora grupper av utlandsfödda är låg. Professor Jan Ekberg har i studier visat att av de som invandrat från andra EU-länder ligger sysselsättningen på 71 procent för män och 67 procent för kvinnor, det

dubbelt så många invandrare per capita som Danmark.

- Ålderstrukturen är sämre bland invandrarna i Danmark än i Sverige.

Dessutom tog DREAM inte med alla typer av kostnader för invandringen.

Jan Ekberg har heller

Hur mycket är **267 miljarder** svenskakronor? Vad blir det vid en jämförelse?

Fastighetsskatten - denna konfiskatoriska skatt - vill de borgerliga gärna avskaffa. Partierna har dock svårt att redovisa hur en sådan åtgärd skulle finansieras.

Fastighetsskatten ger 25-30 miljarder kr. Invandringen kostar motsvarande alltså **10 fastighetsskatter!**

vill säga i stort sett samma tal som de som gäller för infödda svenskar. För invandrare från Afrika eller arabisktalande länder ser siffrorna helt annorlunda ut. Här ligger sysselsättningsgraden under 50 procent för män och mycket lägre för kvinnor.

Här är det bidrag, inte arbete som gäller...”

I Danmark kom forskargruppen DREAM under finansministeriet på 1990-talet fram till siffran 33 miljarder danska kronor - så mycket kostade invandringen till Danmark.

Vid en jämförelse får han beakta att

- en dansk krona motsvarar 1,25 svenska.
- Sveriges folkmängd är nästan dubbelt så stor
- Sverige har ungefär

lan. Förmodligen skulle det bli ett stort överskott (vinst) på skolans verksamhet. Vem skulle ha någon glädje av en sådan beräkning? Barnens föräldrar måste ju även bidra till finansieringen av försvar, bibliotek, vägar att färdas på etc.

- Enligt riksdagens beslut skall välfärd och andra gemensamma utgifter finansieras solidariskt, invandrarna får således inte särbehandlas, de måste delta i finansiering av offentliga utgifter på samma villkor som svenskarna: gator och vägar, den allmänna förvaltningen, utrikesförvaltningen och rätts- och polisväsendet.

Lars Jansson får med även långsiktiga kostnader för invandringen.

Till SVIC säger han:

- Vi låter varje år 10.000-tals studenter från andra länder få komma hit för att studera vid universitet under fyra år. En kortsiktig kalkyl skulle endast omfatta de kostnader som direkt uppstår för sta-

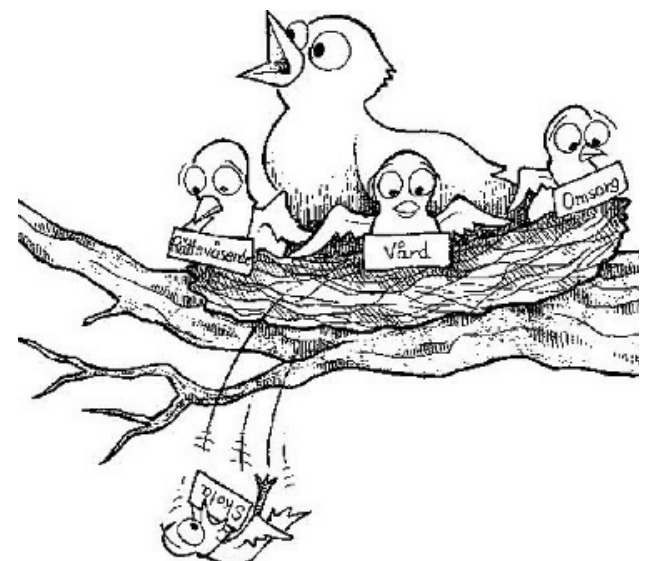
ten för dessa studenter. Man tar troligen ej med investeringskostnaden för att bygga nya universitet. Huvudreglen är att enbart rörliga kostnader ingår.

Bruttosiffran i Ekbergs beräkningar - från början av 1990-talet - låg på cirka 100 miljarder kr.

Lars Jansson kom i sin bok fram till att invandringen år 1999 kostade **267 miljarder** kronor.

De fördelade sig enligt följande på fyra poster:

- 1. Centrala samhällsfunktioner, 32 mdr**
Kostnader för rikets centrala ledning samt räntor på statskulden
- 2. Offentlig konsumtion, 123 mdr**
Barnomsorg, skola, äldreomsorg, sjukvård, etc
- 3. Transfereringar, 84 mdr**
A-kassa, sjukpenning, pensioner, barnbidrag, föräldrapenning, socialbidrag, underhållsstöd, etc
- 4. Inkomstförluster, 28 mdr**
Bortfall av inkomster i

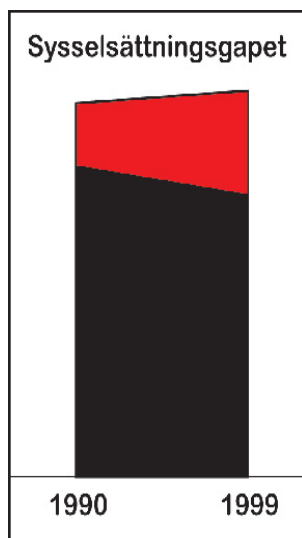
Det stora utgifterna för invandringen tränger - likt en gökunge - undan andra budgetposter.

den offentliga sektorn genom att arbetsföra invandrare inte deltar i produktionen och inte betalar skatt.

En annan viktig förklaring, förutom skillnaden i metod - till att Jansson fick så mycket högre siffror än Ekberg - är att han utgår från år 1999. Under 90-talet skedde stora förändringar i Sverige.

Samtidigt som massor av arbetstillfällen försvann ökade invandringen. Klyftan mellan antalet personer i yrkesaktiv ålder (16-64 år) och antalet i arbete ökade med 600.000.

År 1990 utgjordes den yrkesaktiva befolkningen (16-64 år) av 5.397.000 personer. Av dessa var 4.585.000 i arbete. Ett gap på 912.000.

År 1999 hade den yrkesaktiva befolkningen ökat till 5.581.000. Av dessa var bara 4.309.000 i arbete.

Gapet hade under 1990-talet ökat till 1.525.000 personer.

Det handlar då inte bara om öppet arbetslösa utan än mer om personer i yrkesaktiv ålder som inte står till arbetsmarknadens förfogande.

I "Mångkultur eller välfärd?" framgår att av dem som förtidspensionerades under 1980-talets andra hälft var 49% utrikes födda. Det totala antalet förtidspensionerade är idag mer än 550.000.

Jansson pekar också på det faktum att även många personer som i statistiken har arbete i praktiken representerar en invandringskostnad. Det handlar om sysslor som skapas genom invandringen: mångfaldskonsulenter, flyktingsamordnare, advokater, tolkar och mycket annat.

I SvD den 21/8 -02 skriver Lars Jansson:

"Invandringskostnaden ökade årligen med 11 procent under hela 1990-talet... Här framträder en huvudorsak till att välfärden kommit på fallrepet. Den andel av BNP som togs i anspråk för invandringen har nästan fördubblats från 7 till 13,5 procent."

"De ökade finansieringskraven har riksdagarna löst genom att höja skatteknoten från 48 till 54 procent, genom nedskärningar i välfärden och i offentliga pensioner samt genom ökad upplåning."

Till det omfattande bidragsberoendet kommer ett stort antal olika särskilda utgifter för samhället, till följd av invandringen. Dessa är inte alltid lätt att få fram.

Lars Jansson:

- Varken i kommunerna, landstingen eller hos staten har man gjort utgifterna synliga, ej i budgeten och ej i redovisningen. Det mesta döljs under andra rubriker.

- Bara en post i regeringens budget avser invandring och den brukar ligga på ca 7 miljarder kr/år och avser bidrag till de båda verken (Migration och Integrationsv.) och till kommunerna.

- Vad ca 500 000 barn och ungdomar med utländsk bakgrund t ex kostar i skolan ingår i 280 kommuners skolbudgetar.

Med nödvändighet blir det ibland fråga om uppskattningar.

Många poster rymmer dels kostnader som är mätbara i ekonomiska termer, dels kostnader i form av mänskligt lidande, som inte låter sig exakt mätas ekonomiskt.

Dit hör konsekvenser av våldsbrottsligheten, där personer med utländsk bakgrund är kraftigt överrepresenterade.

Poster som ingår bara delvis i LJ:s kalkyl:

- Psykiatrisk vård.
- Bidragsfusk.
- Avvisning av asylanter som fått avslag.
- Utredningar av lantbrukarmord och taximord.
- DO och de nya diskrimineringsbyråerna, ett 10-tal
- Vård av HIV-sjuka.
- Hedersmord.
- Åldringsrån.

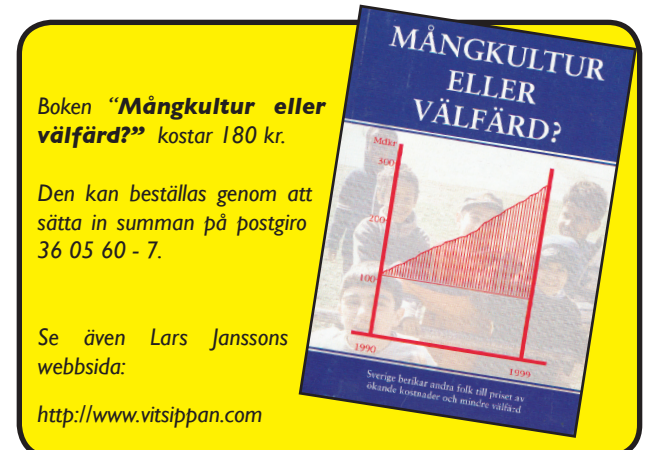
Poster som inte alls ingår i LJ:s kalkyl:

- Äldreförsörjningsstödet - en pension som inte fanns 1999.
- Studielån till invandrare, som ej återbetalas.
- Hemutrustningslån som ej återbetalas.
- Särskilt etniskt boende för äldre invandrare.
- Upphälle för asylanter som fått avslag, men ändå dröjer sig kvar.
- Snatterier och stölder runt asylantförläggningar.
- Id-lösa invandrare som uppger högre ålder, vilket ger tidigare pension.
- Mångfaldsplaner och mångfaldskonsulenter.
- Reklam för mångfaldsplaner.
- Bidragsfusk inom invandrarföreningar.
- Cyklingsundervisning för invandrare.
- Simundervisning för invandrare.
- Särskild mat åt muslimer.

- Särskilda ledigheter för muslimer.
- Fria resor till hemlandet.
- Nya mödomshinnor.
- Bibliotekens satsningar på böcker på invandrar-språk.
- Valinformation, postinformation mm på arabiska och andra språk.
- Öppna Kanalen, TV för invandrare.
- Stöd till kurdisk TV.
- Arabiska som undervisningspråk i skolan.
- Misshandel av lärare.
- Misshandel av fotbollsdomare.
- Misshandel av trafikinspektörer.
- Beskjutning av bussar och indragna busslinjer.
- Attacker mot ambulanspersonal och brandmän, vid utryckning.
- Falsklarm till brandkåren.
- Skolbränder.
- Krogbeskjutningar.
- Trafikolyckor.
- TBC-bekämpning.
- Kamp mot vägglöss.

- Behov av skyddad identitet och skyddat boende åt hedershotade invandrarkvinnor.
- Skyddat boende för svenskor som skilt sig från invandrare.
- Vård av offer för gaturån.
- Skadestånd till brottsoffer.
- Särskilda satsningar i ut-satta bostadsområden.
- Skadegörelse på butiker vid rån.
- Övervakningskameror och väktare för utökad bevakning.
- Outredda brott.
- Lägre standard på skolundervisningen.
- Ökad narkotikaanvändning, genom större tillgänglighet.
- Minskad turism, till följd av vägpirater, ficktjuvar och gaturån.
- Sämre hälsa bland unga till följd av skolmobbing.
- Sämre hälsa bland unga till följd av bostadsbristen.

Listan kan göras längre.

Den solidariska kaffepolitiken

Vi har ett kontor där det jobbar

1. Ester, aktad sociolog med statistisk spetskompetens, lön 400 000/år

2. Frasse, kontorsassistent, lön 200 000/år

3. Abdullah, städare på halvtid, lön 100 000/år

4. Halta Lotta, arbetshandikappad som har lönebidrag, arbetsgivaren betalar 2 000/månad = 25 000/år.

Kontoret bildar nu en kaffekassa för att täcka gemensamma kaffeinköp. Man kommer överens om att alla ska betala 1 promille av sin årslön, och lönekontoret drar den. Utfallet blir att

Ester betalar 400 kr/år
Frasse 200 kr/år
Abdullah 100 kr/år
Lotta 25 kr/år

En kopp kaffe kostar 50 öre att tillreda. Om nu var och en fick ut kaffe i proportion till sin insats, och om vi räknar med 200 arbetsdagar per år för enkelhetens skull så kan

- Ester dricka 4 koppar kaffe/dag

- Frasse 2 koppar/dag

- Abdullah 1 kopp/dag

- Lotta 1/4 kopp varje dag, eller 1 kopp var fjärde dag.

Men nu var ju poängen att man bildade en gemensam kassa med av var och en efter förmåga. Pengarna räcker till 7,25 koppar per dag, dvs knappt 2 koppar per person, om man delar lika. Och det är meningen.

Nu är saken dock den att Abdullah och Lotta

har litet mer tid att sitta i köket så de sätter gärna i sig 3 koppar varje dag. Lotta behöver dessutom mer kaffe av medicinska skäl. Nu kan Ester inte få sina 2 koppar. Hon får nöja sig med 1. Hon blir lite förtretad.

Abdullah och Lotta föreslår att man ska höja utdebiteringen till 2 promille av årslönen så att alla ska kunna dricka knappt 4 koppar per dag.

Utfallet skulle bli:
Ester betalar 800 kr/år
Frasse betalar 400 kr/år
Abdullah betalar 200 kr/år
Lotta betalar 50 kr/år

Nu börjar det där med solidaritet svida. Ester säger nej till förslaget. Frasse lägger ner sin röst. Abdullah och Lotta röstar igenom förslaget.

Fattar inte godhetsapostlarna att det är just så här man gör när man finansierar saker och ting skattevägen i ett välfärdssamhälle?

Man tar ut skatt efter förmåga (med det tillägget att skatten också är progressiv så att Ester egentligen skulle ha betalat proportionellt ännu mer) i syfte att kunna låta andra som inte har lika gott om pengar få del av nyttigheterna.

Detta är primärt: Man måste alltid TA UT någonting av någon för att någon annan ska kunna FÅ. Det är det som brukar kallas KOSTNAD (det kan också kallas fördelning eller överföring, men för den som betalar är det ändå en KOSTNAD). Följden är oundvikligen att den som

betalar in, dvs är nettobidragsgivare, måste sänka sin möjliga standard, dvs konsumera mindre, för att någon annan ska kunna få.

Och det är så jag vill ha det! Jag tycker detta är en utomordentlig princip, rätt tillämpad och i rimlig omfattning. Så här fungerar det svenska välfärdssystem som jag VILL HA, och VILL HA KVAR. En solidariskt finansierad sjukvård som ställer den först i kön som har störst behov, inte den med störst plånbok.

Men det kan väl inte vara så svårt att fatta att om det nu kommer till FLER Abdullahs och Lottor i systemet, så måste Ester - och de andra nettobetalarna i systemet - avstå från MER av sitt kaffe.

Eller betala in mer till kassan.

Det som gäller kaffe gäller för sjukvården. Ska den delas på allt fler som kan bidra med allt mindre så kommer den obönhörligen att urholkas och sjunka i kvalitet.

Samma princip gäller för alla andra skattefinansierade tjänster.

Ni som svänger er så lätt-sinnigt med att "invandringen är ingen kostnad" - är ni beredda att tänka igenom kaffeexemplet?

Räknenissen

(Denna text är hämtad från internet, debattsajten "Exilen". Skribenten vill vara anonym, då han arbetar inom statlig förvaltning. Erfarenheten visar ju man i Sverige idag kan riskera jobbet genom att föra fram denna typ av åsikter.)

SAXA T

Försvara det svenska!

Ur insändare i **Blekinge Läns Tidning**, i juni 2006, som refererar till ett tidigare inlägg av DO:

"... det är lagstiftning och därmed politiska beslut som ligger bakom myndighetens uppmärksammade utspel om slopad skolavslutning i kyrkorna. Mellan raderna uttrycks också en implicit förståelse för DO:s tidigare uttalanden om adventsljusstakar och förespråkandet av halalslakt.

Detta är givetvis ett känsligt kapitel före valet, särskilt för det statsbärande partiet som varit pådrivande i dessa frågor.

Nu pågår ett formligt inbördeskrig mellan de ansvariga, där DO skyller på de av politikerna stiftade lagarna medan socialdemokraterna vill lägga ansvaret för de utspelen på myndigheten själv. Precis som i Lukas 11:18 kan allmänheten därför ställa sig

frågan: Om nu Satan har kommit i strid med sig själv, huru kan då hans rike hava bestånd? Socialdemokratien har fört en långsiktig och ihärdig kamp för att bryta ner moralen och de värderingar som håller samman nationen Sverige.

Man vägrar exempelvis att upphöja svenska till officiellt språk i vårt eget land. Inom EU har regeringen genomdrivit att svenska minskat dramatiskt i användning och många av dem som tolkat och översatt mellan olika språk har förlorat sina arbeten. Inget annat land har behandlat sitt eget språk så styvmoderligt som Sverige. Även inom högskolorna används allt oftare engelska både vid föreläsningar och uppsatsskrivningar.

Vidare har man inriktat sig på att förneka vår nationella identitet genom att i en regeringsproposition slå fast att det svenska folket inte längre har någon gemensam historia. Under många år var historia borttaget som kärnämne i skolundervisningen, men enligt

uppgift ska en urvattnad variant av ämnet återinföras på gymnasienivå.

S-ministrarna Mona Sahlin och Lena Hjelm-Wallén tar seden dit de kommer. Här på besök i Södermalmsmoskén i Stockholm. Till höger imamen Aldebe.

Allvarligast är nog avslöjandena om de täta band som knutits emellan socialdemokraterna och det muslimska brödraskapet, vilket nyligen dokumenterades av tv:s "Uppdrag granskning". Här frottas höjdarna inom partiet med islamistiska förgrundsfigu-

rer, som är öppet antisemitiska, avskyr demokrati och försvarar hedersmord

kurs hos dessa muslimska allierade. Till och med i Danmark finns en utbredd

förhållande existerar i det kravlösa och extremt invandringsliberala Sverige.

I dessa grumliga vatten bedriver socialdemokraterna alltså sitt röstfiske och hoppas genom ständiga eftergifter - på ursprungsbefolkningens bekostnad - få stöd från den snabbt växande islamiska minoriteten. Debatten om skolavslutning i kyrkan visade att allmänheten nu äntligen börjar reagera på att den egna kulturen åsidosätts så flagrant. Som det nu är räcker det med att en enda elev, med en viss religion, känner sig kränkt över att gå till kyrkan för att stoppa en svensk tradition. Sedan hjälper det inte om så hela skolan i övrigt är av annan åsikt. Är detta demokrati?

Det enda man göra som medborgare är att i höstens val skicka en politisk signal till de styrande att den här utvecklingen inte är acceptabel."

Göran Persson
Bräkne-Hoby

Den politiska adeln

Ur boken **"Den politiska adeln"**, av Anders Isaksson:

"I de flesta demokratier har politiken efterhand förvandlats från ett uppdrag till ett yrke..."

"Politikerna har förvandlat sig själva till en adel och partiväsendet har vuxit in i staten", konstaterar Isaksson, och pekar på ett antal moment:

"• För det första finns nu en egen och mot omvärldens slutna arbetsmarknad. Redan under skoltiden kan de politiska ungdomsförbunden erbjuda en flora av ombudsmanna- och projektjänster som en första språngbräda till jobb i moderpartierna och till politiska tjänster i såväl regeringen, riksdagen, kommunerna, landstingen och EU som i närstående organisationer."

"• För det andra finns ett förläningssystem som i långt större utsträckning än tidigare ger företräde till en rad höga poster i den offentliga förvalt-

ningen och i statligt ägda bolag."

"• För det tredje finns ett eget pensionssystem som efter sex eller tolv år ger full pension livet ut."

"• För det fjärde har riksdagsledamöterna från orter utanför Stockholmsområdet förlänat sig själva fullt möblerade en- och tvårumslägenheter, som de hyr till subventionerade hyror i hus som ägs och förvaltas av riksdagen."

"• För det femte finns en påfallande stor inmalning av människor med inbördes släktförbindelser, äkta makar, sambor, särbor, syskon, svågrar, svärsöner, svärdöttrar, barn och barnbarn."

Anders Isaksson konstaterar syrligt:

"Riksdagsledamöterna är förvånande timida i allt utom omsorgen om sina egna rent personliga förmåner, de låter sig styras av sina partiledningar och inrättar sig i rollen som ett maktlöst garnityr. De tjänar ju hyggligt..."

Ett annat problem ser Anders Isaksson i de korta valperioderna:

"När valrörelserna blir en blandning av cirkus och kamp om förtroendet med vaga löften om pengar till ditt och datt, förlorar medborgarna kontakten med själva kärnan i varje demokratiskt system, nämligen känslan av medansvarighet i de beslut som deras valda företrädare fattar. Politik blir vad dom gör och vad vi får för andras pengar."

Vad skulle då kunna göras?

"- Hellre tätt mellan riksdagsvalen än dagens glest återkommande valrörelser."

- Hellre fortlöpande förny-

else än dagens ordning där alla mandat står på spel vid varje valtillfälle.

- Hellre en fördröjning enligt samma regler som vid grundlagsändringar av beslut om skatter, förmåner, utgifter och lagar än dagens omedelbara ikraftträdande efter enkla majoritetsbeslut.

Praktiskt kunde lösningen med en successiv förnyelse och fyraåriga mandatperioder se ut så här: i det ordinarie riksdagsvalet väljs

200 ledamöter, var efter femtio ledamöter utses samtidigt med kommunalval i olika delar av landet under vart och ett av de följande tre åren. Varje år är det val i antingen hela eller någon del av landet, och efter varje valtas alla vilande beslut upp till slutgiltigt avgörande i riksdagen.

Valrörelserna skulle handla om förestående beslut, inte om allmänt fluffiga målsättningar för de kommande fyra åren.

Valen skulle också komma så tätt att möjligheterna till valcykelpolitik i stort sett eliminerades. Partierna finge av rent praktiska skäl föra den politik som de själva trodde på och som de också vore tvungna att argumentera för - eller emot - och vinna väljarnas stöd inför de slutgiltiga omröstningarna i de vilande frågorna. Täta val och en fördröjning av beslutens verkställighet skulle omöjliggöra taktiken att fylla utvalda gruppers plånböcker alldeles i slutet på en lång och vallös mandatperiod.

Medborgarna skulle dras in i beslutsfattande, utrymmet minska för innehållslös politisk retorik och öka för en fortlöpande dialog i sakfrågorna mellan väljare och valda."

"Även i andra avseenden måste den politiska adelns makt begränsas, kuiperas och kontrolleras. Ett sådant självklart område är behovet att skapa både insyn i och klarare regler för politikernas användning av utnämningmakten."

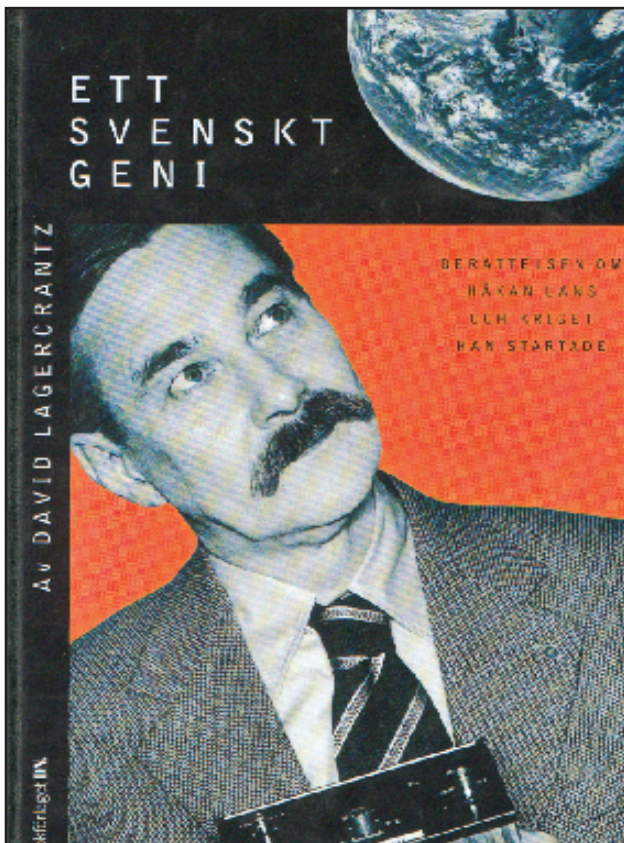
Det betyder inte att politiker per definition skulle vara uteslutna från karriärer i förvaltningen, bara att själva processen måste bli transparent och regelstyrd.

En statsminister ska inte i eget intresse plötsligt kunna dumpa ett statsråd till en generaldirektörspost eller belöna gamla kompisar med fina befattningar som ambassadörer eller landshövdingar.

Det finns också ett stort behov av att skapa motmakter inom den politiska adeln själv genom att begränsa partiledningarnas makt över de valda riksdagsledamöterna.

En lösning vore att dela partistödet i två delar, en del som går till partiet och en som den enskilde riksdagsledamöten förfogar över för sitt politiska arbete. Politiska assistenter i riksdagen ska inte vara anställda av partierna utan av den enskilde riksdagsledamöten."

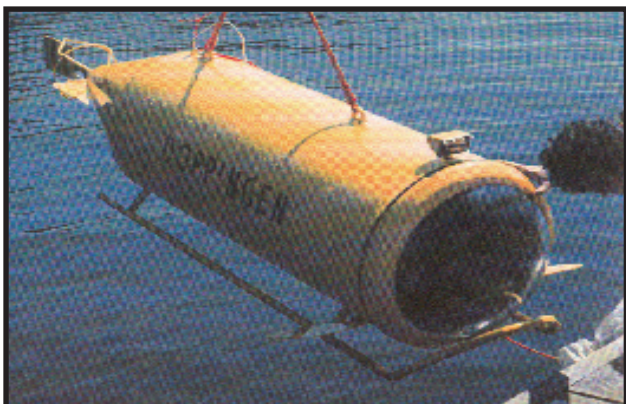
Håkan Lans besitter egenskaper, viktiga för en uppfinnare: en kombination av spontanitet och tålmod. Envishet och uthållighet. Total hängivenhet för det problem han tagit sig för att lösa.

Han föddes i Stockholm 1947. Som många andra uppfinnarbegåvningar var han litet av en särpling. Håkan var ensam barn i familjen och höll sig mer för sig själv än att umgås med andra pojkar - upptagen av sin egen tankevärld. I skolan gick det inget vidare.

Hans egna projekt blev desto mer avancerade. Vid 12 års ålder hade han tillverkat en egen lådbil - en motordriven sådan.

I början av 60-talet skulle han försöka skicka upp raketer. "Det fanns en aura av kruttrök kring Håkan Lans", skriver David Lagercrantz i boken "Ett svenskt geni": "Nu exploderade allt i köket. Rutorna blåste ur och vartenda hårstrå på Håkans huvud sveddes av. Över ögonen bar han skydd, men..."

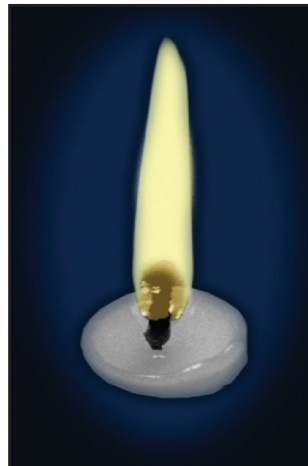
Vid 18 års ålder hade Lans - inspirerad av fransmannen Cousteaus dykningar och bok "Den tysta världen" - tillverkat en miniubåt, "Dopping-

Håkan Lans enmansubåt "Doppingen".

en". Med hjälp av denna företag han flera egna dykningar, ned till 90 meters djup! "Världens minsta ubåt djupdyker i Saxarfjärden", löd en DN-rubrik i juli 1968.

Studentbetygen för Håkan Lans var medelmåttiga, och några examina från högre studier blev det inte.

Ljus från Sverige

Sverige har frambringat många framstående forskare och uppfinnare. Alla vi hittills skrivit om - Berzelius, Nobel, Dalén och JP Johansson - är avlidna. Betyder detta att Sverige inte längre har några framstående uppfinnare?

Alls inte! Denna gång ska vi skriva om Håkan Lans.

Som värnpliktig kom han till FOA. Där kunde han delvis arbeta med datorer. Det var i det sammanhanget som han uppfann "digitizern" - en dosa med en knapp och en kabel, på ett ljusbord med tunna koppartrådar. Med hjälp av detta pekverktyg kunde kurvor överföras till datorn.

Senare lyckades Lans förmå Houston Instruments att satsa på denna

talet intressera sig för att få fram **färggrafik** för datorer - färg-TV fanns då redan. Lans lyckades få fram ett bra system.

Ur "Ett svenskt geni": "Utrustning som byggde på Håkan Lans patent skulle med tiden sälja för mer än 100 miljarder kronor och alla de stora datortillverkarna tvingades betala..."

Detta skedde dock inte utan strid. Det japanska företaget Hitachi bestred Lans patentträtt till färggrafiken, men fick ge sig efter ett långvarigt processande. 1985 träffades licensavtal med både Hitachi och IBM. Striden fortsatte dock med andra USA-företag, och där gick det sämre för Håkan Lans (se rutan t.h.).

Håkan Lans viktigast

Håkan Lans

De uppfinningar som främst förknippas med *Håkan Lans* är datormusen, färggrafik för dator och satellitnavigering för flyg och sjötrafik.

Därutöver har Lans erfarenheter visat på problem och upphovsrätt i dagens värld. Uppfinnare kan få sina patent stulna av företag med stora resurser.

uppfinning, varvid den döptes till "HI Pad".

När Håkan Lans senare av tidningar kallats för "datormusens fader" stämmer det såtillvida att digitizern kan ses som en föregångare till musen. Dock var Lans inte ensam - amerikanen Engelbart var först med patent på en digitizer. Det har ju ofta inträffat att flera personer ungefär samtidigt gör samma uppfinning. När tiden mognat - dvs när det finns dels ett behov, dels möjligheter - då kommer lösningarna.

På FOA hade Håkan Lans medverkat i byggandet av en dator, "Kloker". Svart-vit, som varje dator på den tiden. I förlängningen av detta började han i mitten av 70-

uppfinning gäller ett **geografiskt positioneringssystem** som knyter an till GPS - Global Positioning System - för satellitnavigering. För framförallt flyget ger det stora fördelar genom att varje flygplan kan se inte bara sin egen position utan också exakt var andra flygplan befinner sig. Systemet är självorganiserande, oberoende av markstationer.

Grundiden till positioneringssystemet fick Håkan Lans 1981, patent lämnade han in tio år senare. Han har nu fått patentet godkänt i både Sverige och USA.

Uppfinningen har betydelse för trafiksäkerheten. Den har också stor ekonomisk betydelse, då det möjliggör en tätare

Ett system för ökad flygsäkerhet.

Justitiemord

Vilka möjligheter har en ensam uppfinnare - även om han haft råd att anlita flera advokater - att hävda sig mot verkligt stora företag?

Små - i varje fall i USA - av Håkan Lans erfarenheter att döma.

Erik Moberg, statsvetare, har skrivit en uppsats om detta: "Trots dessa framgångar framhärdade ett antal stora företag i att använda den patenterade färggrafiken utan licens. Bland dessa fanns Dell, Hewlett Packard och Compaq. Dessa företag stämades för patentintrång i USA 1997. Den amerikanska rättegången borde vara förhållandevis lätt eftersom isen brutits genom överenskommelserna med Hitachi och IBM."

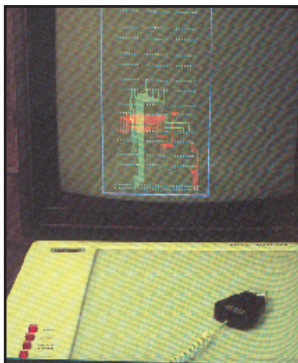
Mycket pengar "låg i potten". Företagen kan på sitt patentintrång ha tjänat kanske 100 miljoner dollar.

Det blev ingen egentlig patentprocess. Vad som skulle gälla rätten till Lans uppfinning om färggrafik vändes till en fråga om formaliteter och detaljer vid sidan om. Domen, som föll i september 2001, innebar att Håkan Lans förlorade. I strid med huvudregeln i amerikansk skadeståndsrätt, att vardera parten står för sina kostnader, dömdes Lans att betala båda parter kostnader. Enorma belopp, kanske 100 miljoner kronor!

Moberg: "...det handlar under alla förhållanden om mycket mer än hans pekuniära betalningsförmåga. I ett förlikningsförslag i kostnadsfrågan - från motparten - föreslogs därför, ehuru implicit, att Lans skulle betala med sitt positionsindikeringspatent."

År 2002 begärde Håkan Lans att domen skulle omprövas. Det blev en ny rättegång, där domen föll i juni 2005. Domslutet blev detsamma som tidigare.

Moberg ser det hela som ett justitiemord, där företagens syfte redan från början varit att krossa Lans för att kunna överta hans övriga patent.

Datormusens föregångare

Testa din SVERIGEKUNSKAP!

Tio frågor om svenska uppfinnare eller forskare:

1. Nämn ytterligare två stora svenska kemister, vid tidpunkten för Jöns Jacob Berzelius födelse!
2. Hur många uppfinningar hann Alfred Nobel söka patent på?
3. Vilket företag förknippas med Gustaf Dalén?
4. Vem uppfann skiftnyckeln?
5. När genomförde Carl von Linné sin berömda Lapplandsresa?
6. Hur gammal blev Christopher Polhem?
7. Vid vilket universitet blev Anders Celsius 1730 professor i astronomi?
8. Var föddes Carl von Scheele?
9. I vilka tre länder verkade John Ericsson?
10. Viken uppfinning förknippas med Carl Munthers och Balzar von Platen?
11. Vem upptäckte grundämnet klor?
12. Vem ledde arbetet med slussarna vid Håverud i Dalslands kanal?

Rätt svar ska publiceras i nästa nummer av SVIC.

Vill du veta svaren redan nu, gå in på vår webbsida: www.svic.se/sverigekunskap

Beställ ett SVIC-paket!

Saknar du något av de tidigare utkomna numren av "Sverige i CENTRUM" - nr 1/05, 2/05, 1/06 eller 2/06? Vill du ha fler exemplar av detta nummer - nr 3/06?

Då kan du beställa ett "SVIC-paket" - där tidningarna är gratis, men vi tar betalt för portot.

Litet SVIC-paket kostar **50 kronor** - då får du så många tidningar som ryms under viktgränsen på 1 kilo. Det blir cirka 25 tidningar.

Stort SVIC-paket (Sverigepaket) kostar **150 kronor** - då får du cika 300 tidningar. Här kan vi dock inte garantera större antal av annat än nr 2/05 och 3/06 - övriga nummer börjar sina i vårt lager.

Ange vilka tidningsnummer du önskar och glöm inte att ange postadressen, dit SVIC-paketet skall skickas. Postgironumret är **80 73 30 - 6**.

VÅGA BRY DIG! VÅGA BRY DIG! VÅGA BRY DIG! VÅGA BRY DIG!